

Arrest

nr. 302 396 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het beroep dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 16 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 31 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 26 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U verklaart van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van de soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Arghech, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar. U heeft daar heel uw leven gewoond. U bent niet gehuwd, u bent tot de zevende graad naar school gegaan.

Rond 20 Saratan 1399 (wat overeenkomt met 10 juli 2020) sloot u zich aan bij een lokale militie die werd opgericht door uw dorpshef, M. (...) M. (...), nadat Daesh scholen en ziekenhuizen sloot in uw regio. U heeft vier maanden als agent in een bewakingspost in Chamtalleh gewerkt en ongeveer vierenhalf maanden in de bewakingspost in Kala Durani tot uw vertrek uit Afghanistan.

Tien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ging u naar huis, op vakantie. Rond twee of drie uur 's nachts begon uw hond te blaffen. U besloot om vanop het dak van uw huis te kijken wat er aan de hand was. U zag op dat moment licht branden aan de pulchak (tunnel waar water doorloopt), die op een afstand van ongeveer twintig à vijftig meter van uw huis lag. U dacht dat het talibanleden waren dus u bracht de contactpersoon van M. (...) M. (...) op de hoogte. De dag nadien kwam u te weten dat er twee personen werden gearresteerd. U vreesde voor uw leven en belde naar uw dorpshef en hij zei dat u naar uw basis in Chamtalleh moest gaan. De taliban zijn kort na uw vertrek uit uw huis nog twee keer langsgekomen naar uw huis om u te zoeken en ze legden een boete van 50.000 Afghani op die uw vader heeft betaald. Omdat u vreesde voor uw leven, besloot u te vertrekken uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in maart 2021. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer acht maanden geduurd. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2021, twee dagen na uw aankomst.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. U vermeldde dat de taliban ongeveer vijf maanden voor uw interview op het CGVS langskwamen bij u thuis op zoek naar u en uw wapens. De taliban doorzochten uw huis maar vonden niets en vertrokken weer. Sindsdien zijn de taliban niet meer langsgekomen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën voor: uw taskara en die van uw vader, een arbeidsovereenkomst en evaluatieformulier van uw werk hier in België, een badge van uw werk bij de militie, foto's van overleden vrienden en foto's van uw werk bij de militie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw activiteiten voor de lokale militie in Afghanistan ondermijnen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ nooit heeft verteld dat u als agent werkte bij een lokale militie. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde zei u dat u tijdens de gesprekken op de DVZ niet genoeg tijd had om dit te vertellen en dat er u verteld werd dat u alles kon zeggen op het CGVS (NPO, p. 22). Geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had gezegd dat u herder was ontkende u eerst volledig dit gezegd te hebben, om nadien te zeggen dat dit het werk was dat u voor uw job als agent bij de lokale militie had (NPO, p. 23). Het is echter bijzonder opvallend dat u enkel uw voorlaatste job vermeldde bij de DVZ toen er gevraagd werd wat uw beroep was in uw land van herkomst (Verklaring DVZ, p. 7). Zeker omdat u op het CGVS verklaarde dat u de laatste acht maanden voor uw vertrek werkte als agent voor de militie en u een vrees koppelt aan dat werk in geval van terugkeer (NPO, p. 9). Dat u uw job als agent niet vermeldde tijdens uw opeenvolgende interviews bij de DVZ is dan ook geenszins aannemelijk. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u geconfronteerd met het feit dat u aangekomen was in november 2021, toen de taliban de macht reeds hadden overgenomen en dat u niet vermeldde tijdens uw interviews op de DVZ (d.d. 23 december 2021 en 15 maart 2022) dat u voor een lokale militie werkte. U stuurde een half jaar na het laatste DVZ-interview (d.d. 21 oktober 2022) plots foto's door waaruit zou blijken dat u werkte voor een lokale militie. Gevraagd waarom het zo lang duurde voordat u hierover iets vertelde zei u dat u in Griekenland of Servië was tijdens de val van de vorige overheid en dat u hier in België niet verwachtte dat u op interview mocht gaan omdat u in de Dublin-procedure zat (NPO, p. 23). Uw advocaat vermeldde dat u veel stress ervaarde omwille van de hangende Dublin-procedure en dat u hierdoor minder focus had gelegd op uw asielaanvraag (NPO, p. 24). Deze uitleg kan echter niet worden aanvaard ter verschoning van uw nalaten. U had immers op twee momenten

bij de DVZ reeds melding kunnen maken van uw werk als agent bij de militie. Dat u tot tweemaal toe naliert om te vermelden dat u in de acht laatste maanden voor uw vertrek uit Afghanistan actief als agent in een lokale militie doet in bijzonder ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel. Ook is het heel opvallend dat u tijdens uw tweede interview wel sprak over de lokale militie van M. (...) M. (...), maar dat u op dat moment niet aangaf dat u zelf ook werkzaam was voor die militie. U verklaarde toen bij de DVZ zelfs dat die militie u ervan verdacht bij de taliban actief te zijn omdat er zoveel bommen werden geplaatst in de regio (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5, p. 2). Op het CGVS vermeldde u dan weer nergens dat u er door die militie van verdacht werd lid te zijn van de taliban. Deze inconsistenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zijn uw verklaringen over de benaming van de organisatie waarvoor u hebt gewerkt opmerkelijk. Aan het begin van het interview stelde u dat er op de badge van uw werk vermeld stond dat u lid was van Mardoom Kheyech, maar dat u eigenlijk bij Pasoonkawoonkey was (NPO, p. 3). Dat er op uw badge een verkeerde militie staat geschreven is opmerkelijk net omdat u vertelde dat Pasoonkawoonkey en Mardoom Kheyech twee verschillende organisaties waren (NPO, p. 3). Even later vertelde u echter Mardoom Kheyech een Dari terminologie was, dat Pasoonkawoonkey een Pashtou term was en dat deze twee termen eigenlijk hetzelfde waren, maar elk in een andere taal (NPO, p. 9). Dat u hierover contradictorisch bent ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw profiel.

Verder zijn uw verklaringen over de gevechten op uw bewakingspost bijzonder inconsistent. Gevraagd of er incidenten waren gebeurd toen u aan het werk was, zei u dat wanneer er geschoten werd op uw post jullie terugschoten en dat jullie informatie over bomplaatsingen doorstuurden naar de lokale politieautoriteiten (NPO, p. 10). Gevraagd of u vaak had deelgenomen aan gevechten zei u dan weer: "Ik heb niet deelgenomen aan gevechten, maar ik was alleen in de post. Voor het gevecht namen ze professionele mensen mee" (NPO, p. 11). Waarna u even later opeens zei u dat wel had deelgenomen aan gevechten toen uw post werd aangevallen en dat de lokale politie jullie toen heeft geholpen (NPO, p. 11 en 12). U zei namelijk: "dan gingen we samen met hun. Maar we zijn niet naar grote gevechten geweest en ook niet te ver weggeweest" (NPO, p. 11). Uit die laatste verklaring blijkt evenwel dat u wel degelijk buiten uw eigen post heeft gevochten met de lokale politie. Deze inconsistenties doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel van bewakingsagent bij een lokale militie. Verder gevraagd of u meer informatie kon geven over dit incident bleef u heel vaag en antwoorde u niet op de vraag. U kon geen duidelijk antwoord geven op de vraag wanneer dit voorval plaatsvond. Er werd u driemaal gevraagd wanneer dit incident plaatsvond maar u ontweek deze vraag telkens en zei slechts dat de grote post tweemaal werd aangevallen (NPO, p. 11). Gevraagd of u ongeveer kon zeggen hoe vaak uw posten werden aangevallen, antwoordde u volledig naast de kwestie en zei u dat een kogel vaak geschoten werd, maar dat er bij grote gevechten medewerkers van de nationale defensie kwamen helpen (NPO, p. 12). Het is uiterst opvallend dat u de door u aangehaalde incidenten niet kan meer in detail kan beschrijven of situeren in de tijd. Indien u werkelijk negen maanden werkte als agent bij de lokale militie, kan er worden verwacht dat u meerdere gevechten of incidenten gedetailleerd kan beschrijven.

Ook legt u als bewijs van uw werk voor de lokale militie slechts één badge en een aantal foto's voor. Wat betreft de kopie van de badge die u aanbracht moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Bovendien kan uit uw foto's geenszins afgeleid worden dat u een lid was van de lokale militie. Aan privéfoto's kan immers geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit de foto's waarop u in camouflagejas met andere mannen bent te zien, niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Dat er bovendien meer dan zeven maanden zaten tussen uw interview op de DVZ (d.d. 17 maart 2022) en het doorsturen van de documenten (d.d. 21 oktober 2022) komt ook eerder opportunistisch over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot het incident dat zich voordeed tijdens de eerste avond van uw verlof, toen u thuis was, merkwaardig. U zei dat u de eerste nacht van uw verlof, rond twee of drie uur 's nachts uw hond hoorde blaffen en dat u bang werd omdat u dacht dat de taliban u kwamen halen. U besloot vanop uw dakterras te gaan kijken wat er aan de hand was. U zag dat er lichten brandden en dat ze bezig waren en vervolgens belde u naar de contactpersoon van Makki, commandant M. (...) (NPO, p. 19 en 21). Gevraagd hoe u kon weten dat dit de taliban waren zei u dat u hiervan zeker was omdat er 's nachts niemand naar buiten ging (NPO, p. 19). U had niet gezien met hoeveel ze aan de pulchak stonden. U verklaarde enkel te weten dat ze met twee waren omdat er u de volgende dag werd verteld dat een

gewonde en levende talib werden gearresteerd, maar dat u hierover niets meer wist (NPO, p. 20). De vaststelling dat u als lid van een lokale militie die in nauw contact stond met de overige Afghaanse veiligheidsdiensten niet meer kan vertellen over die arrestatie, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u niet meer weet over dit incident komt niet geloofwaardig over aangezien u mede hiervoor bent gevlucht uit uw land en u klaarblijkelijk hebt nagelaten om u daar verder over te informeren.

Verder gevraagd welke informatie u concreet had doorgegeven zei u dat u had gezegd dat er lichten brandden bij de pulchak en dat u dacht dat het de taliban waren. Commandant M. (...) vertelde u dat u uzelf moest verbergen en dat zij het verder zouden regelen (NPO, p. 21). Gevraagd of commandant M. (...) u bepaalde vragen had gesteld zei u "Hij heeft geen bepaalde vragen gesteld. Hij zei we gaan de informatie uitwisselen, u moet uzelf verborgen houden" (NPO, p. 21). Het is echter opmerkelijk dat hij u niet vroeg met hoeveel ze waren, welke wapens ze bijhadden en of er nog bepaalde belangrijke elementen waren. Als reden hiervoor zei u: "Hij wist dat ik geen gewone persoon ben, maar een persoon van hun groep, hij zal wel de juiste informatie geven, hij heeft mij geen vragen gesteld" (NPO, p. 21). Het is echter niet geloofwaardig dat de troepen van commandant M. (...) met zo weinig informatie zouden vertrekken naar de hinderlaag van de taliban. U werd ook geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk was dat de taliban de pulchak kozen als locatie, een locatie die volgens uw verklaringen in het midden van de checkpoints lag. U zei hierop dat de taliban geen vrees hadden voor hun eigen leven, dat ze de bom kwamen plaatsen en dat ze dan weer weggingen. Verder verklaarde u dat de taliban geen auto of grote wapens konden meenemen naar de pulchak omdat jullie posten errond lagen (NPO, p. 21). Echter, dat de taliban op vijftien à twintig meter van een huis een bom plaatsen (NPO, p. 20) is enorm risicovol. Bovendien maakten die talibanleden licht en lawaai (NPO, p. 19) en gingen ze dus bijzonder onvoorzichtig te werk. Ook bleven de taliban gewoon verder doen nadat uw hond begon te blaffen (NPO, p. 19) en doofden ze zelfs dan hun lichten niet. Dat de taliban zo onvoorzichtig te werk zouden gaan is echter niet zo aannemelijk indien ze wilden slagen in hun missie. Al deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden incident.

Daarnaast zijn uw verklaringen met betrekking tot de reden van uw aanwezigheid thuis bedenkelijk. U verklaarde dat uw zus naar huis was gekomen en u vroeg om ook naar huis te komen. U zei dat u geen verlofdagen meer had, maar uw zus vroeg u om te komen, dus u ging naar huis (NPO, p. 21). Gevraagd hoe het kwam dat u dan toch naar huis kon gaan zei u plots: "Ik had verlofdagen, maar door omstandigheden ging ik niet naar huis" (NPO, p. 21). Gevraagd om dit verder te verklaren zei u dat u wel nog verlofdagen had, maar dat u door bepaalde omstandigheden en situaties niet naar huis ging (NPO, p. 21). Het feit dat u uw verklaringen na confrontatie zomaar aanpast doet echter afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden probleem. Uw uitleg is hierbij geen verschuiving voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verder is het opmerkelijk dat de taliban na uw vertrek zo lang hebben gewacht om opnieuw naar uw huis te komen om u te zoeken. U verklaarde dat de taliban kort na het incident bij uw woning twee keer langskwamen (NPO, p. 17) en dat ze ook vijf maanden geleden, dus in oktober 2022, nog eens bij u thuis langskwamen omdat ze op zoek waren naar u en uw wapens. Uw vader vertelde hen dat er geen wapens lagen in het huis en de taliban doorzochten op dat moment jullie huis. Ze vonden echter niets en verlieten jullie huis (NPO, p. 6). U verklaarde even later dat u acht maanden onderweg was en aankwam in België op 14 november 2021 (Verklaring DVZ, p. 13). Dit wil zeggen dat u in maart 2021 vertrok uit Afghanistan. De taliban hebben bijgevolg meer dan een jaar en zeven maanden gewacht om een derde keer langs te komen na de vermeende verklikking. Dit komt helemaal niet geloofwaardig over, mede omdat de taliban reeds sinds 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen. Dit wil zeggen dat ze na de machtsovername nog een jaar en twee maanden hebben gewacht. Volgens beschikbare informatie uit het COIR Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict blijkt echter dat spionnen hardhandig worden aangepakt. Geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk was dat de taliban zo lang hebben gewacht met langskomen, zeker omdat u eerder vertelde dat ze ook voor de machtsovername 's nachts rondliepen in uw dorp, stelde u slechts dat u niet wist waarom de taliban niets ondernamen (NPO, p. 22). Dat ze zo laks met u omgingen en zo lang hebben gewacht komt niet geloofwaardig over. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder zijn ze na die ene keer vijf maanden geleden niet meer langsgekomen en ondervond uw familie geen problemen meer (NPO, p. 6 en 23). Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat er actief naar u wordt gezocht en dat er een risico op vervolging is voor u indien u terugkeert naar Afghanistan.

Voorts was u ook inconsistent over het aantal keren dat de taliban bij u langskwamen. Op de DVZ haalde u aan dat ze één keer kwamen voor uw vertrek uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5, p. 2), maar op het CGVS haalde u aan dat de taliban twee keer kwamen en tevens een boete van 50.000 Afghani oplegden (NPO, p. 17). Over deze boete, die meer dan vijf maandlonen bedroeg (u verklaarde namelijk 9600 Afghani per maand te verdienen, NPO, p. 14), maakte u echter geen melding op de DVZ. Dat u over

zo'n belangrijk incident geen melding maakte op de DVZ en dat u inconsistent bent in het aantal bezoeken van de taliban, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara en die van uw vader zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De arbeidsovereenkomst en het evaluatieformulier van uw werk hier in België tonen enkel aan dat u hier werkt, maar houden geen verband met uw voorgehouden problemen. Uit de foto's van enkele overleden personen kan op geen enkele manier worden afgeleid dat zij collega's van u waren of dat u zelf tewerkgesteld was bij een lokale militie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Securitysituation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EA

SO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-januarnovember-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld. Xxx

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COIFocus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 18 januari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer teneinde de volgende stukken ter kennis te brengen:

- Evaluatiefiche van zijn werk d.d. 13 januari 2024
- Individuele rekeningen van 2022
- Foto's van een overleden broer van een collega
- Foto's van “de grote baas”
- Foto van een collega
- Assurance letters met kopie identiteitskaart
- Foto van verzoeker aan controlepost
- Foto's van een overleden collega
- Assurance letter van een neef van verzoeker met kopie identiteitskaart en foto's.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen op de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde tegenstrijdigheden. Hij meent dat het CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

4.2 In een tweede middel voert verzoeker, in ondergeschikte orde, de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de CGVS ten onrechte heeft geweigerd hem subsidiaire bescherming toe te kennen. Hij stelt dat de motivering omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan tekort schiet, dat niet wordt ontkend dat er nog steeds burgerdoden vallen en dat men geen zicht heeft op de werkelijke situatie aldaar. Daarnaast betoogt verzoeker ook dat hij intussen verwesterd is, gezien hij al sinds 2021 in België verblijft, nog jong was bij zijn vertrek uit Afghanistan en zich inmiddels alle waarden en normen van het Westerse leven eigen heeft gemaakt. Hij treft bovendien meer risico nu de taliban kennis zullen hebben van zijn werkzaamheden bij de militaire politie.

4.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof

gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name dat hij zou worden gedood door de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker verklaart slechts voor het eerst bij het CGVS dat hij als agent werkzaam was bij een lokale militie. Verzoeker maakte hiervan geen melding bij DVZ. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordde verzoeker dat hij niet genoeg tijd had om dit te vertellen en er hem werd gezegd dat hij dit nog bij het CGVS zou kunnen zeggen;

- In eerste instantie ontkende verzoeker dat hij bij DVZ zou hebben verklaard dat hij herder was, om nadien te zeggen dat dit het werk was dat hij deed voor zijn job als agent bij de lokale militie. Het is bijzonder opvallend dat verzoeker enkel zijn voorlaatste job vermeldde bij DVZ. Ook maakte verzoeker bij DVZ geen melding van het feit dat de taliban zijn vader een boete van 50 000 Afghani hebben opgelegd. Dit komt slechts voor het eerst ter sprake bij het CGVS. Dat verzoeker zijn job als agent en een dergelijke aanzienlijke boete niet vermeldde bij zijn opeenvolgende interviews bij DVZ, is geenszins aannemelijk;

- Verzoeker stuurde een half jaar na zijn laatste interview bij DVZ opeens foto's door waaruit moest blijken dat hij voor de lokale militie werkte. Gevraagd naar de reden voor deze vertraging, antwoordde verzoeker dat hij dacht dat hij dergelijke stukken in België niet nodig zou hebben gelet op de Dublin-procedure waarin hij zich destijds bevond. De CGVS merkt op dat verzoeker echter op twee verschillende momenten bij DVZ melding had kunnen maken van zijn werk bij de lokale militie. Het feit dat verzoeker tot twee keer toe nalaat dit te doen, doet in bijzonder ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel. Ook wordt opgemerkt dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat de lokale militie waarbij hij later zogenaamd werkzaam zou zijn geweest, hem ervan verdacht lid te zijn van de taliban. Dergelijke inconsistenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen;

- Verzoeker verklaarde in eerste instantie dat er op zijn werkbadge vermeld staat dat hij lid is van Mardoom Kheych, doch dat hij eigenlijk lid was van Pasoonkawoonkey. Verzoeker verklaarde toen dat Mardoom Kheych en Pasoonkawoonkey twee verschillende milities zijn. Later in zijn interview komt verzoeker hierop terug en verklaart hij dat het eigenlijk dezelfde militie betreft waarbij Mardoom Kheych een Dari term is en Pasoonkawoonkey een Pashtou term is;

- Verzoeker legt inconsistente verklaringen af met betrekking tot de gevechten in zijn bewakingspost. In eerste instantie zei verzoeker dat hij niet heeft deelgenomen aan de gevechten maar enkel de post bemande. Later in zijn interview zegt verzoeker echter dat hij wel heeft deelgenomen aan gevechten, waarbij de militie werd gesteund door de lokale politie. Gevraagd naar verdere informatie omtrent de gevechten, kon verzoeker geen duidelijk antwoord geven op de vraag wanneer dit gevecht plaatsvond of hoe vaak er gevechten plaatsvonden. Deze inconsistenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas;

- Verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het incident waarbij hij de taliban 's nachts aantrof bij de pulchak. Verzoeker verklaart dat hij deze informatie heeft doorgegeven aan de commandant, die hem hierover verder geen vragen zou hebben gesteld. Het is echter ongeloofwaardig dat de troepen van de commandant geen verdere informatie zouden willen weten, noch dat zij met zo weinig informatie zouden vertrekken om de taliban te arresteren. Er werd verzoeker verder nog gevraagd hoeveel talibanleden hij heeft gezien maar verzoeker kon hier niet op antwoorden. Hij stelde enkel te weten dat ze met twee waren omdat hij de volgende dag hoorde dat er twee talib werden gearresteerd. Dat verzoeker, als lid van een lokale militie die in nauw contact staat met de overige Afghaanse veiligheidsdiensten, niet meer kan vertellen omtrent deze arrestatie, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen;

- Verzoeker verklaart dat zijn zus hem vroeg om naar huis te komen, dat hij geen verlofdagen meer had maar toch naar huis ging. Daarna komt verzoeker hierop terug en stelt dat hij wel nog verlofdagen had maar door omstandigheden niet meer naar huis ging;

- Het is opmerkelijk dat de taliban na verzoekers vertrek zo lang hebben gewacht om bij zijn huis langs te gaan om hem te zoeken. Volgens verzoeker zijn de taliban kort na het incident twee keer naar zijn huis gekomen. De taliban zouden volgens verzoekers verklaringen nadien meer dan een jaar en zeven maanden hebben gewacht om een derde keer langs te komen na de vermeende verklikking. Dit komt niet overeen met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban spionnen hardhandig aanpakken.

Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

Betreffende het initiële stilzwijgen omtrent zijn werk bij de lokale militie, herhaalt verzoeker dat hij veel stress ondervond van zijn Dublin-procedure. Hij bevestigt dat hij dit in eerste instantie niet bij DVZ heeft aangehaald omdat hij dacht dat dit reeds duidelijk was uit de context van zijn relaas. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. Verzoeker verklaarde bij DVZ op 15 maart 2023 dat hij eens werd ondervraagd door de lokale militie en dat ze hem vroegen of hij lid was van de taliban. Verzoeker ontkende dit, waarna commandant M. M. hem opdroeg hem te waarschuwen als de taliban nog een bom plaatsten in de buurt. Toen verzoeker een tijd later zag dat de taliban opnieuw een bom aan het plaatsen waren, belde hij naar de lokale politie om hen te waarschuwen. De dag nadien zeiden de mensen dat er talibanleden waren gearresteerd. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, blijkt uit deze verklaringen niet duidelijk dat verzoeker zelf werkzaam was bij de lokale militie. De verdere verklaringen van verzoeker doen geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van zijn werkzaamheden bij de lokale militie.

Te dezen dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoeker betoogt dat hij ook foto's en zijn werkbadge heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Hij stelt dat hij de waarachtigheid van de badge en de foto's inderdaad niet kan bewijzen, doch is van oordeel dat deze stukken zijn verklaringen wel ondersteunen en zodoende dus tot de waarachtigheid van de stukken moet worden besloten. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Ook legt u als bewijs van uw werk voor de lokale militie slechts één badge en een aantal foto's voor. Wat betreft de kopie van de badge die u aanbracht moet worden gesteld dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Bovendien kan uit uw foto's geenszins afgeleid worden dat u een lid was van de lokale militie. Aan privéfoto's kan immers geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit de foto's waarop u in camouflagejas met andere mannen bent te zien, niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze foto's werden gemaakt. Dat er bovendien meer dan zeven maanden zaten tussen uw interview op de DVZ (d.d. 17 maart 2022) en het doorsturen van de documenten (d.d. 21 oktober 2022) komt ook eerder opportunistisch over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Volgens verzoeker tonen deze documenten weldegelijk aan dat hij werkzaam is geweest als agent. De Raad dient op te merken dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Er wordt aan herinnerd dat de CGVS, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de CGVS noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu*. Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken niet om in deze stand van zaken

aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk beschuldigd wordt van werkzaam te zijn voor een lokale militie of van verklikking door de taliban. Verzoekers verklaringen, zoals blijkt uit de bespreking hierboven, zijn onvoldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat de benaming van de lokale militie waarvoor hij werkte betreft, stelt verzoeker dat hij hieromtrent steeds duidelijk is geweest. Hij volhardt dat de benamingen hetzelfde aanduiden, doch de ene in Dari en de andere in Pashtou. Hij meent dat hij verkeerd begrepen werd en dit misverstand tijdens het interview onmiddellijk heeft rechtgezet. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker, toen hij bij het CGVS werd gevraagd of hij de tolk bij het interview bij DVZ goed verstond, uit eigen beweging verklaarde dat *“in de kaart staat vermeld Mardoom Kheyech, maar werd vernoemd naar Pasoonkawoonkey”* (CGVS p. 3). Verzoeker wordt gevraagd welke kaart hij bedoelt, waarop hij antwoordt *“de ID via mijn werk die ik verkregen heb daar staat vermeld Mardoom Kheyech. Maar Mardoom Kheyech en Pasoonkawoonkey zijn twee verschillende organisaties”*. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd waar hij stelt dat hij verkeerd begrepen werd terwijl hij uitdrukkelijk en uit zichzelf verklaarde dat Mardoom Kheyech en Pasoonkawoonkey twee verschillende organisaties zijn. Verzoeker komt hier later in zijn interview dan op terug en verklaart dat de beide termen hetzelfde betekenen, de ene in het Pashtou en de andere in het Dari (CGVS, p. 9). De verklaring dat hij verkeerd begrepen werd en dit misverstand tijdens het interview onmiddellijk heeft rechtgezet, doet geen afbreuk aan de inconsistente en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker hieromtrent heeft afgelegd. Bovendien mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

Verder bekritiseert verzoeker het motief dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd in verband met de gevechten waaraan hij al dan niet heeft deelgenomen. Hij volhardt in zijn standpunt dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

“Verder zijn uw verklaringen over de gevechten op uw bewakingspost bijzonder inconsistent. Gevraagd of er incidenten waren gebeurd toen u aan het werk was, zei u dat wanneer er geschoten werd op uw post jullie terugschoten en dat jullie informatie over bomplaatsingen doorstuurden naar de lokale politieautoriteiten (NPO, p. 10). Gevraagd of u vaak had deelgenomen aan gevechten zei u dan weer: “Ik heb niet deelgenomen aan gevechten, maar ik was alleen in de post. Voor het gevecht namen ze professionele mensen mee” (NPO, p. 11). Waarna u even later opeens zei u dat wel had deelgenomen aan gevechten toen uw post werd aangevallen en dat de lokale politie jullie toen heeft geholpen (NPO, p. 11 en 12). U zei namelijk: “dan gingen we samen met hun. Maar we zijn niet naar grote gevechten geweest en ook niet te ver weggeweest” (NPO, p. 11). Uit die laatste verklaring blijkt evenwel dat u wel degelijk buiten uw eigen post heeft gevochten met de lokale politie. Deze inconsistenties doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel van bewakingsagent bij een lokale militie. Verder gevraagd of u meer informatie kon geven over dit incident bleef u heel vaag en antwoorde u niet op de vraag. U kon geen duidelijk antwoord geven op de vraag wanneer dit voorval plaatsvond. Er werd u driemaal gevraagd wanneer dit incident plaatsvond maar u ontweek deze vraag telkens en zei slechts dat de grote post tweemaal werd aangevallen (NPO, p. 11). Gevraagd of u ongeveer kon zeggen hoe vaak uw posten werden aangevallen, antwoordde u volledig naast de kwestie en zei u dat een kogel vaak geschoten werd, maar dat er bij grote gevechten medewerkers van de nationale defensie kwamen helpen (NPO, p. 12). Het is uiterst opvallend dat u de door u aangehaalde incidenten niet kan meer in detail kan beschrijven of situeren in de tijd. Indien u werkelijk negen maanden werkte als agent bij de lokale militie, kan er worden verwacht dat u meerdere gevechten of incidenten gedetailleerd kan beschrijven.”

Verzoeker betoogt dat van hem niet werd verwacht dat hij meeding naar gevechten buiten zijn bewakingspost. Indien zijn bewakingspost werd aangevallen of wanneer er vlakbij kleinere gevechten waren, nam verzoeker uiteraard deel. Hij werd niet gevraagd om mee te gaan vechten op andere locaties en in grotere getallen. De Raad bemerkt dat verzoeker tijdens zijn interview bij het CGVS verklaarde dat hij niet heeft deelgenomen aan gevechten omdat ze voor het gevecht professionele mensen meenamen (CGVS, p. 11). Even later verklaart verzoeker dan dat hij wel, samen met de lokale politie, heeft gevochten wanneer er op zijn bewakingspost een aanval werd uitgevoerd (CGVS, p. 11). Verzoeker wordt gevraagd wanneer deze aanval plaatsvond, maar kan hier geen duidelijk of concreet antwoord op geven. Verzoeker tracht met zijn betoog de eerder afgelegde tegenstrijdige verklaringen te verschonen, doch opnieuw moet worden vastgesteld dat dit verweer geen afbreuk doet aan de ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat hij heeft uiteengezet, te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middel houdt verzoeker voor dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij stelt dat het CGVS tekort schiet in haar motivering betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij benadrukt tevens dat hij verwesterd is.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tenslotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker betoogt dat er op heden geen zicht is op de werkelijke situatie in Afghanistan. Hij benadrukt dat de CGVS niet ontkent dat er nog steeds burgerdoden vallen, het zouden er evenwel slechts ‘minder’ zijn. Hij stelt dat er weldegelijk een gegronde vrees voor zijn leven bestaat. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij intussen verwesterd is. Hij verblijft in België sinds 2021, hij was nog jong bij zijn vertrek uit Afghanistan en heeft zich intussen alle waarden en normen van het Westerse leven eigen gemaakt. Hij kan zich niet meer indenken in de conservatieve denkwereld van de taliban en heeft geleerd om vrij te denken en te spreken. Verzoeker maakt tevens gebruik van sociale media.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

De Raad bemerkt dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sinds de machtsovername sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van december 2023.

De CGVS heeft terdege vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de CGVS niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker brengt met het feit dat hij verwesterd is en dat er nog steeds burgerdoden vallen, geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Wat betreft de vermeende verwestering, wordt het volgende opgemerkt. Verzoeker verliet Afghanistan op twintigjarige leeftijd en was dus al gevormd naar Afgaanse waarden en normen. Verzoeker is een gezonde volwassene van 23 jaar die sinds november 2021 in België verblijft. Met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift dat hij zich de westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt, dat hij zich niet meer kan indenken in de conservatieve denkwereld van de taliban, dat hij heeft geleerd om vrij te spreken en te denken en dat hij sociale media gebruikt, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij

daadwerkelijk verwesterd zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden.

Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België sinds 2021 hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en zich opnieuw zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende normen en waarden, zoals thans vormgegeven door de taliban. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt alleszins dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, met wie hij nog regelmatig contact onderhoudt (CGVS, p. 6). Deze familieleden kunnen hem desgevallend informeren over de veranderingen in de sociale normen, ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Verder blijkt dat verzoeker nog probleemloos kan communiceren met een tolk Pashtou.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder deze beslissing deugdelijk heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek doorvoerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN